

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

V. De Forma Consecrationis Evcharistiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

QUAESTIO V.

De Forma Consecrationis Eucharistiae,

37. **A**Dvertendum, quod certum sit, Formam Consecrationis, quae ponitur in Canone Missae, esse legitimam, sufficientem, atque in praxi semper a Sacerdote Latino celebrante observandam, ne consecrando peccet. Num autem omnia verba dictae Formae sint necessaria necessitate Sacramenti, ita quod uno eorum omisso non conficiatur Sacramentum Eucharistiae, Quatio remanet. Hinc fit

38. **CONCL. I.** Forma in Canone Missae praescripta, atque in Ecclesia Latina semper observanda, est haec, videlicet loquendo de Consecratione Corporis Christi: *Hoc est enim Corpus meum.* Et loquendo de Consecratione Calicis: *Hic est enim calix Sanguinis mei, novi & aeterni Testamenti, mysterium fidei, qui pro vobis, & pro multis effundetur in remissionem peccatorum.*

39. **CONCL. II.** Si unum horum verborum Minister celebrans ex contemptu, vel (excepta particula, *Enim*) ex prava negligentia omittat, peccat mortaliter. Ita communis Doctorum: quia delinquit in materia gravi, atque concernente principale Mysterium Fidei. Additur tamen, *excepta particula, Enim.* Siquidem non desunt Doctores, qui volunt, veniale duntaxat esse peccatum, particula *Enim* ex prava negligentia, aut alia simili de causa omittere, dummodo non omittatur ex contemptu: alioquin enim ratione contemptus, omisio ejus foret mortalis.

40. Circa huius tamen Formae Consecrationis prolationem, atque ad praecavendum pluribus scrupulis, & conscientiarum anxietatibus, Rubricae Missalis Tit. 5. De defectibus formae, provide ordinant in hunc modum. *Si celebrans non recorderetur, se dixisse ea, quae in Consecratione communiter dicuntur, non debet propterea turbari. Si tamen certe ei constet, se omisisse aliquid eorum, quae sunt de necessitate Sacramenti, id est, formam Consecrationis, seu partem, resumat ipsam formam, & caetera prosequatur per ordinem: si vero valde probabiliter dubitat, se aliquid essenziale omisisse, iteret formam saltem sub tacita conditione. Si autem non sunt de necessitate Sacramenti, non resumat, sed procedat ulterius.* Haec tamen Rubricae Missalis. Ut autem intelligatur, quae nam sint illa verba, quae sunt de necessitate Sacramenti, sic

Bbbbbb

41. CONCL.

Forma suffi-
ciens Con-
secrationis
Corporis
Christi.

41. CONCL. III. Forma sufficiens, ac essentialiter requisi-
ta ad Consecrationem Corporis Christi, est hæc: *Hoc est Corpus
meum*, aut quæcunque alia æquivalens in sensu: *ly Enim* non est
necessarium necessitate Sacramenti. Ita certa, & communis
omnium Theologorum.

Quæ verba
sunt de essen-
tia Consec-
rationis
Calicis?

42. CONCL. IV. Non omnia suprâ dicta verba, quæ ha-
bentur in Canone Missæ, sunt de substantia, seu essentia Formæ
Consecrationis Calicis, sed hæc consistit essentialiter in solis illis
verbis: *Hic est calix Sanguinis mei*, vel in æquivalentibus: quam-
vis cætera sint necessariò addenda necessitate præcepti, adeò
quòd alioquin graviter peccaret. Ita D. Bonaventura,
Scotus, Suarez, & communior Theologorum; quamvis non
desint cum D. Thoma *part. 3. q. 78. art. 3.* oppositum tenentes,
asserendo, omnia verba in Canone Missæ posita (dempto *ly,
Enim*) esse de substantia Consecrationis Calicis. Ratio Conclu-
sionis est: quia neque sancti Evangelistæ omnium illorum ver-
borum meminerunt, sed singuli aliqua omittunt: atqui non
est verisimile, ipsos in hoc principali Mysterio Fidei quidpiam
essentialiter requisitum omisisse, atque Formam Consecrationis
mutilam & insufficientem tradidisse. Imò ex hoc fundamento
communiùs censent Theologi, hæc sola verba, *Hic est Sanguis meus*,
sufficere pro Consecratione Calicis: non minùs, ac illa verba,
Hoc est Corpus meum, sufficiunt pro Consecratione Corporis Chri-
sti: quia Christus, ut habetur *Luca 22.* tam benè hic addidit
ly, Quod pro vobis datur, sicut subjunxit in altera Consecratione, *Qui
pro vobis fundetur*.

In praxi cir-
ca hoc quid
observan-
dum?

43. Notat tamen Doctor noster *4. dist. 8. q. 2. §. De isto secundo*, Fil-
liucius *tract. 4. de Eucharistia, cap. 5. n. 115.* & alij, in praxi Consecran-
tem non debere habere intentionem conficiendi cum solis pri-
mis verbis, quæ diximus esse de essentia Consecrationis, vel cum
omnibus; cum utrumque aequaliter dubium sit, ac non omnino
certum, ob varietatem sententiarum à Theologis in utramque
partem defensorum. Unde oportebit intendere consecrare cum
verbis à Christo Domino institutis, & secundùm ejusdem institu-
tionem, sive intentionem Ecclesiæ: sic enim evitabitur omne pe-
riculum errandi.

Verba essen-
tialia Con-
secrationis
proferuntur
tam recita-

44. CONCL. V. Verba essentialia utriusque Formæ Con-
secrationis juxta hætenus dicta, dum in Missa proferuntur à Sa-
cerdote celebrante, dicuntur tam recitativè, quàm significativè
simul. *Recitativè* quidem, in quantum Celebrans intendit re-
ferre

ferre, quid olim Christus dixerit, juxta illa verba præcedentia
 Canonis: *Qui pridie quam pateretur, fregit, & dixit.* Insuper signi-
 ficativè, in quantum Sacerdos celebrans in persona Christi loqui-
 tur, ac verè & significativè dicit: *Hoc est Corpus meum: Hic est ca-
 lix Sanguinis mei.* Alia autem verba immediatè præcedentia, &
 subsequèntia utramque Formam Consecrationis, utputà ly,
Accipite, & comedite, &c. ac ly, Hac quotiescunque feceritis, &c. nec
 non & illa verba Consecrationis Calicis, *Qui pro vobis effundetur,*
 &c. proferuntur à Sacerdote solùm recitativè, non autem signi-
 ficativè. Ita Scotus 4. dist. 8. q. 2. cum omnibus suis; & videtur
 in re esse communis Theologorum, atque patebit ex declaratio-
 ne terminorum.

45. Advertendum proinde, quòd ille dicatur aliqua verba
 proferre tantùm recitativè, seu (ut alij loquuntur) *materialiter*, qui
 verba solummodò refert ut ab altero prolata, nihil tamen ipsi-
 dem affirmare, vel negare intendit. Ut si dico, *Aristoteles dixit,*
Mundum fuisse ab aeterno: hæc verba, *Mundum fuisse ab aeterno,* ego
 profero duntaxat recitativè; quia ipsidem non intendo affirmare,
Mundum fuisse ab aeterno (nam oppositum de Fide teneo) sed solùm
 illa verba profero, seu recito ut ab Aristotele dicta. Sic & in propo-
 sito, dum in Forma Consecrationis Calicis dicitur à Celebrante,
Qui pro vobis effundetur, verba hæc tantùm recitativè proferuntur,
 ut nempe quondam à Christo prolata, non autem significativè:
 quia Christus non ampliùs pro nobis morietur, neque imposte-
 rum effundet Sanguinem suum.

46. Ille verò significativè tantùm profert aliqua verba, qui so-
 lum intendit ipsidem aliquid asserere, seu enuntiare: non autem
 profert ea, ut ab alio dicta. Sic fit, dum dico, *Mundus est creatus in
 tempore,* & hujusmodi.

47. Ille tandem profert aliqua verba recitativè & significativè
 simul, qui refert verba illa ut ab altero prolata, & simul per ea
 vult aliquid significare, seu asserere: quo loquendi modo sæpiùs
 Concionatores uti solent, exclamando, v. g. *Deus præcepit, dicens Non
 furtum facies,* intentione referendi verba Dei, simulque insinuandi,
 quòd furtum non sit faciendum.

48. Et hoc ultimo modo verba essentialia utriusque For-
 mæ Consecrationis proferuntur, videlicet recitativè & signifi-
 cativè simul: recitativè quidem, quatenus præmissis illis verbis,
Qui pridie quam pateretur, &c. dixit, Hoc est Corpus meum, dicta ver-
 ba Consecrationis proferuntur ut olim à Christo prolata: simul

tamen etiam significativè, eò quòd Sacerdos in persona Christi loquens, verè & assertivè dicat, *Hoc est Corpus meum; Hic est Sanguis meus.* Porro cætera verba solum proferuntur recitativè, ut nempe quondam à Christo prolata.

QUÆSTIO VI.

De reali Præsentia Christi in Eucharistia.

Christus verè ac realiter, & non tantum in figura, est præsens in Eucharistia.

49. **CONCL. I.** De Fide certum est, sub speciebus consecratæ panis & vini contineri verè, acque realiter, & secundum propriam suam substantiam, Corpus & Sanguinem Christi; non autem tantum in figura, signo, aut virtute. Ita perpetuò tenuit, & credidit Sancta Mater Ecclesia; estque contra Hæreticos in pluribus Concilijs, ac novissimè in Tridentino Sess. 13. cap. 1. & can. 2. definitum. Patet insuper hæc Catholica Veritas ex verbis Christi, in ultima Cœna prolatis: nondum enim Apostoli susceperant Eucharistiam de manu Domini, cum ipse veraciter affirmaret, Corpus suum esse, quod præbebat, dicendo: *Accipite, & comedite: Hoc est Corpus meum.*

Et quomodo?

50. **CONCL. II.** Christus Dominus peractâ Consecratione est totus tam quoad humanitatem, quam quoad Divinitatem, sub speciebus panis, ac vini: tamen ex vi verborum sub speciebus panis continetur Corpus ejus, & sub speciebus vini Sanguis; cætera verò concomitanter solum, seu vi naturalis illius connexionis, qua partes Christi inter se copulantur, & qua per Unionem Hypostaticam Divinitas ejus humanitati est unita. Ita omnes Catholici; atque, ut aliz probationes omittantur, hæc Catholica Veritas est novissimè tradita in Concilio Tridentino, Sess. 13. cap. 3. sequentibus verbis admodum dignis, ut huc adducantur, atque in modo loquendi de hoc Sanctissimo Sacramento jugiter observentur.

Declaratur amplius per verba Concilij Trident.

51. *Semper hæc fides in Ecclesia DEI fuit, statim post Consecrationem verum Domini nostri Corpus, verumque ejus Sanguinem sub panis & vini specie unacum ipsius anima & Divinitate existere: sed Corpus quidem sub specie panis, & Sanguinem sub vini specie, ex vi verborum; ipsum autem Corpus sub specie vini, & Sanguinem sub specie panis, animamque sub utraque, vi naturalis illius connexionis, & concomitantia, qua partes Christi Domini, qui jam ex mortuis resurrexit, non amplius moriturus, inter se copulantur: Divinitatem porro propter admirabilem illam ejus cum corpore, & anima Hypostaticam Unionem. Quapropter verisè*